(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Βέβαιη ὅτι ὁ Ρασκὰς δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ κάνη τὴν παραμικρότερη ἀπόπειρα ἐναντίον τῆς δουκίσσης, ἔτρεξε στὸ Μπλουᾶ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ξαναγυρίση στὸ Μαρσνουὰρ μαζὺ μὲ μερικοὺς φίλους τῆς κυρίας της, οἱ ὁποῖοι θὰ τὴν ἀπελευθέρωναν καὶ θὰ κρεμοῦσαν τὸν κατάσκοπο ἀπὸ ἕνα δέντρο.

Ὁ Ρασκὰς, βλέποντας ὅτι ἡ Μαρίνα δὲν ξαναγύριζε ἄρχισε νὰ κάνη ἀνήσυχες σκέψεις:

—Τὸ πονηρὸ αὐτὸ γύναιο δὲν ἐπῆρε καθόλου στὰ σοβαρὰ τὶς ἀπειλές μου. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἴσως ἐξεγείρει ὑπὲρ τῆς δουκίσσης ὅλους τοὺς εὐπατρίδας τῆς ἐπαρχίας. Καὶ αὔριο, ποιὸς ξέρει, θἀρθοῦν ἐδῶ καμμιὰ εἰκοσαριὰ παλληκαράδες γιὰ νὰ τὴν ἀπελευθερώσουν καὶ νὰ μὲ σκοτώσουν.. Μὰ κι' ἐγὼ ἄμα δῶ τὸν κίνδυνο δὲν θὰ σταθῶ μὲ σταυρωμένα χέρια. Θὰ προτείνω τὸ πιστόλι μου ἐναντίον τῆς δουκίσσης καὶ θὰ τοὺς ἀπειλήσω πὼς θὰ τὴ σκοτώσω ἂν θελήσουν, νὰ μοῦ κάνουν κακό.

Πρὸς μεγάλη ὅμως ἔκπληξι τοῦ Ρασκὰς, κανεὶς δὲν ἐφάνηκε οὔτε τὴν ἡμέρα ἐκείνη, οὔτε τὴν ἑπομένη, οὔτε τὶς μεθεπόμενες. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἔπρεπε νὰ ζήση. Ἔφευγε λοιπὸν κάθε πρωὶ γιὰ νὰ κάνη τὶς προμήθειές του, χωρὶς ὅμως νὰ κλείνη οὔτε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τῆς δουκίσσης, οὔτε καὶ τὴν ἐξώπορτα τῆς ἐπαύλεως.

Πονηρὸς καθὼς ἦταν, σκεφτόταν:

—Ἡ δούκισσα πιστεύει πράγματι, ὅτι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τὴ φρουροῦν ἄνθρωποί μου. Ποτὲ λοιπὸν δὲν θ' ἀποπειραθῆ νὰ βγῆ ἔξω γιὰ νὰ νοιώση τὰ βάναυσα χέρια τους νὰ τὴν συλλαμβάνουν».

Καὶ πράγματι αὐτὸ ἔγινε: Ἡ δούκισσα ποτὲ δὲν ἀποπειράθηκε νὰ δραπετεύση.

Ὁ κατάσκοπος ἀναδείχθηκε μάγειρος ἀντάξιος γιὰ μιὰ μεγάλη ἀριστοκρατίδα σὰν τὴ δούκισσα ντὲ Σεβρέζ. Τῆς μαγείρευε καὶ τῆς σερβίριζε τὰ φαγητά της στὸ διαμέρισμά της, χωρὶς ποτὲ ὡς τόσο νὰ παρακάθεται καὶ ὁ ἴδιος στὸ τραπέζι της. Ἀφοῦ τελείωνε τὸ σερβίρισμα τῆς δουκίσσης, ἔτρωγε μόνος του στὴν κουζίνα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ μέρες περνοῦσαν κι' ὁ Ρασκὰς ἄρχισε νὰ ἀνησυχῆ στὰ σοβαρὰ πειά. Τί συνέβαινε τάχα; Γιατὶ ὁ πάτερ Ἰωσὴφ δὲν τοῦ ἔστελλε ἐνισχύσεις καὶ χρήματα ; Φοβόταν συγχρόνως, μήπως ἡ δούκισσα ἀνακαλύψη τὴν πονηρία του καὶ πάψη πειὰ νὰ εἶνε ἑκουσία αἰχμάλωτός του. Καὶ ἡ Μαρίνα τί εἶχε γίνει; Ἀσφαλῶς δὲν εἶχε ἀφήσει τὴν κυρα της στὴν τύχη της...

Τί θὰ σκεφτόταν τάχα ὁ Ρασκὰς ἂν μάθαινε ὅτι ὁ Ρισελιὲ μαζὺ μὲ τὸν βασιλέα καὶ τὴν ἀκολουθία του βρισκόταν τόσο κοντά;

Τέλος ἔφθασε ἡ μέρα ποὺ συνελήφθησαν ὁ Καῖσαρ τῆς Βανδώμης καὶ ὁ Ἀντώνιος τῶν Βουρβώνων.

Κατὰ τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας αὐτῆς, ὁ Ρασκὰς βγῆκε ἀπὸ τὴ μικρὴ ἔπαυλι τῆς δουκίσσης γιὰ νὰ ἀγοράση τρόφιμα. Μετὰ μιὰ ὥρα ξαναγύρισε κρατῶντας δυὸ λαγούς. Καθὼς βάδιζε μέσα στὸ σκοτάδι, ποὺ εἶχε ἁπλωθῆ πειὰ ἀναλογιζόταν τὴ δύσκολη θέσι του.

—Νὰ ἡ εὐγνωμοσύνη, ἔλεγε μονολογῶντας, τοῦ καρδιναλίου καὶ τοῦ σεβασμιωτάτου πάτερ - Ἰωσήφ... Ἄ! τοὺς ἀθλίους! Νὰ μ' ἀφήσουν ἐδῶ, σὲ τόση δύσκολη θέσι, ἔπειτα ἀπὸ τόσα ἔνδοξα κατορθώματά μου;... Ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ παραιτηθῶ καὶ ν' ἀποσυρθῶ... Ποῦ; Στὸ μοναστῆρι, ὅπως ὁ Κορινιάν; Ἄ! ἂν τὸν κρατοῦσα ἀπὸ τ' αὐτιὰ αὐτὸν τὸν ρασοφόρο, ὅπως κρατῶ τοὺς δυὸ λαγούς; Αὐτὸς εἶνε ἡ ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας μου!

Ὁ Ρασκὰς, κάνοντας τὶς σκέψεις αὐτές, εἶχε φτάσει στὴν εἴσοδο τῆς ἐπαύλεως, ὅταν ἔξαφνα σκόνταψε σ' ἕνα ἄλογο... Συγχρόνως κάποιος τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ μιὰ φωνὴ κορυϊδευτικὴ ἀκούστηκε:

—Σκέψου καὶ θὰ βρῆς ποιὸς εἶμαι... Καλησπέρα, Ρασκάς!

—Ὁ Κορινιάν! φώναξε ὁ Ρασκάς, τοῦ ὁποίου ἡ τρίχες ἀνωρθώθηκαν ἀπὸ τὴ φρίκη.

—Ναί, ὁ Κορινιὰν ὁ ἴδιος! Ἀδελφέ μου, ἔρχομαι νὰ συμμετάσχω...

—Πήγαινε στὸ διάβολο! τὸν διέκοψε ὁ Ρασκάς.

—Ρασκάς, ἀδελφέ μου, τί λές;

—Νὰ πᾶς στὸ διάβ...

Ὁ Ρασκὰς δὲν πρόφθασε ν' ἀποτελειώση τὴ φράσι του. Εἶδε μιὰ γροθιὰ νὰ ὑψώνεται ἀπειλητικὴ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ὁ Ρασκὰς τραβήχθηκε πίσω κι' ὥρμησε πάλι μπροστὰ μὲ τὸ κεφάλι χαμηλά. Ἀντὶ ὅμως νὰ χτυπήση τὸ στομάχι ἢ τὸ στῆθος τοῦ Κορινιάν, χτύπησε στὸ γόνατό του, τὸ ὁποῖο ὁ ρασοφόρος εἶχε ὑψώσει ν' ἀμυνθῆ.

Κατόπιν ὁ Κορινιάν, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ Ρασκάς, ζαλισμένος ἀπὸ τὸ χτύπημα. κλονιζόταν, τοῦ ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ τόσο δυνατή, ὥστε ὁ Ρασκὰς ξαπλώθηκε κάτω ὁλολύζοντας.

—Πάρ' την! φώναξε συγχρόνως ὁ Κορινιάν. Καὶ τώρα θέλεις νὰ συμμετάσχω ἢ μήπως θέλης νὰ ξαναρχίσω;

—Καλά, ἔμπα μέσα, ἀπάντησε ὁ Ρασκάς, τραυλίζοντας σχεδόν.

Ὅταν μπῆκαν μέσα, ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ Κορινιὰν ἦταν νὰ ψάξη στὰ ντουλάπια γιὰ νὰ βρῆ τροφή. Κατόπιν, ἀφοῦ ἔφαγε καλά, ἄρχισε νὰ διηγῆται στὸν Ρασκὰς ὑπὸ ποῖες συνθῆκες βρέθηκε στὸ Μαρσνουάρ. Ὅσα τοῦ διηγήθηκε ἦσαν ὅλα σχεδὸν ψέματα. Ἡ μόνη ἀλήθεια ἦταν ὅτι εἶχε κατορθώσει νὰ δραπετεύση, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Κοκάρ, ὁ ἴδιος, ποὺ εἶχε συλλάβει καὶ τὸν Ρασκάς, τὸν ὡδηγοῦσε στὸ μοναστῆρι, τοῦ πατρὸς - Ἰωσήφ. Προηγουμένως ὁ Κοκὰρ τοῦ εἶχε πεῖ ὅτι ὁ Ρασκὰς βρισκόταν στὸ Μπλουᾶ κι' αὐτὸ γιὰ νὰ τὸν πείση ὅτι ὄχι μόνο δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνο. ἀλλὰ καὶ ὅτι θὰ τοῦ ἀνέθετε ὁ καρδινάλιος μιὰ μεγάλη ὑπηρεσία.

Ὁ Κορινιὰν λοιπὸν ἔχοντας στὶς τσέπες του χίλια φράγκα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔδωσε ἡ κυρὰ Μπριζὶτ, ἔφυγε γιὰ τὸ Μπουᾶ γιὰ νὰ συναντήση τὸ Ρασκὰς καὶ νὰ τοῦ πάρη τὴν ἐντολή του.

....

Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως αὐτὸ τί ἔκανε ἡ Μαρίνα, ἡ νεαρὴ ὑπηρέτρια τῆς δουκίσσης ντὲ Σεβρέζ;

Μόλις ἔφθασε στὸ Μπλουᾶ, κατὰ τὶς ὀχτὼ τὸ πρωὶ, διευθύνθηκε πρὸς τὸν πύργο τοῦ Σαβερνύ, ὅπου ὅμως δὲν βρῆκε κανένα.

(Ἀκολουθεῖ).

Ἀπὸ τῆς 1ης ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ἄρχισε ἡ διανομὴ τοῦ βιβλίου

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ τῶν κάτωθι βιβλίων:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»
«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»
«ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ».
«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»
«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ»
«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»
«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ»
«ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»
«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»
«ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ»

Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήση

«Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ»

τοῦ Ὀκταβίου Φεγιέ.